

Remeis urgents contra l'escola laica

Una bona tàctica sol ésser garantia segura de triomf. Per a guanyar una victòria, no es necessita pas en general disposar de moltes forces, sinó saber-les convenientment aplicar.

Per sagrats que siguin els drets de Déu i de l'Església, imposant als qui tenen cura de la instrucció de la infància un precepte formal d'assabentar-los dels seus deures religiosos; malgrat la naturalesa alci la seva veu de protesta per l'atropell comès contra tants de pares de família, els quals veuen en l'escola laica una contínua amenaça per l'ànima dels seus fills i a pesar de totes les demés enormitats que a aquest propòsit podríem assenyalar, emprendre ara una campanya amb el fi d'aconseguir immediatament l'enrunament de l'escola laica i implantació de l'escola religiosa, implicaria falta de tàctica i una manca de comprensió del problema tal com està plantejat.

En els moments actuals hem d'unir-nos tots, malgrat parlar de unió entre catòlics esdevingui cada vegada més paradoxal. Cal fer un esforç heroic per a unir-nos com un sol home i amb la nostra acció incansable burlar els designis sectaris del Ministeri de Instrucció Pública, el qual tergiversant la voluntat del poble s'ha constituït en veritable dictador de les consciències dels nostres infants.

Ignoro quin és el judici més assenyat dels molts que s'han emès en favor i contra les dictadures. Del que no em cap el més petit dubte és que una dictadura exercida en el fur de la consciència, on solament Déu hi pot tenir entrada; un poder tirànic que s'enceva en nom de la llibertat en les ànimes indefenses dels infants imposant-les determinades doctrines és la més gran monstruositat que es pugui pensar.

Sembla talment arribat aquell moment fatal previst amb tanta pena pel Profeta Jeremias, en el qual *els petitets havien de demanar pa i no hi hauria qui s'el lloscaria*. I no és això el que pretenen els enemics de Déu, impeding per tots els mitjants possibles que l'Església pugui repartir als infants aquell Pa que dona vida —Jesucrist— el qual amb una tendresa inefable deia en una solemne ocasió: *Deixeu que els infants s'atansin a Mí?*

Sou pares, i no tindreu compassió de tants de fills als quals s'els vol tancar a totes passades les portes de la felicitat eterna per la qual han estat creats? No us decidireu a posar totes les vostres forces a disposició d'aquells que treballen per al rescat de tan deventurades víctimes?

S'ha dit i és precís repetir-ho ací, que amb aquestes lleis no ens és possible transigir. No sóc jo, és el Sant Pare Lleó XIII qui ho afir-